

К 78/Д 96

120000868801

ЕЛЕНОВО ЦАРСТВО

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

Е Л Е Н О В О
Ц А Р С Т В О

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868801

447956

Главен художествен ръководител и директор:
МИХАИЛ КЪТЕВ

Главен диригент
РОМЕО РАИЧЕВ
заслужил артист

Диригенти:
ВЕСЕЛИН БАИЧЕВ
ИВАН ФИЛЕВ

Драматург
ОГНЯН СТАМБОЛИЕВ

Диригент на хора
ТОМИНА СИДОВА

Артистичен секретар
БРИЛЯНТА КЕВОРКЯН

технически сътрудници: художници-изпълнители:
Христо Арнаудов и Петър Антонов

театър-майстор: Д. Джамбазов
зав. худ. осветление: Ц. Соколов, зав. светлинни ефекти:
А. Харалампиев, зав. шивашки ателиета: Ал. Димова, Др.
Христакиев, зав. перукеро-фризьорско ателие: Г. Ламбев,
зав. тапицерско ателие: Ив. Киров, зав. дърводелско ателие:
Г. Иванов, зав. железарско ателие: Вл. Илиев, реквизитор:
Ц. Диков.

Редакция на програмата: О. Стамболиев

Художествено оформление: М. Трендафилова, В. Петров
Печатница „Дунав“, Русе, тираж 2000, м. ноември 1976 г.

Милен Милени думаше:
— Либе Милено, Милено,
я как ми казват хората:
денем си млада невеста,
нощем си горска кошута,
бели ти поли все росе,
ситни ти зъби все трева.

.....

— Не слушай либе хората —
хората сал ни са душмани —
те искат да ни разделят.

.....

Че я в гората отведе
и пак я хитро попита:
— Сега щеш, либе, да кажеш,
да кажеш, да ме не лъжеш,
дали си млада кошута.
Ако ме, либе, излъжеш,
тука ще да те погубя.

.....

— Либе, Милене, Милено,
нали ме питаш, да кажа,
да кажа, да не те лъжа:
истина, либе, вярно е —
денем съм млада невеста,
нощем съм горска кошута.

Народна песен

... — Сестро, жаден съм,
— рекло братчето и се навело
да пие вода от една еленова
стъпка. Но девойката го спряла:

— Не пий, братче — му
рекла тя, — защото, ако пиеш
от еленова стъпка, ще се
превърнеш на елен.

Но братчето не послушало
сестра си, пило и се превърнало
на елен.

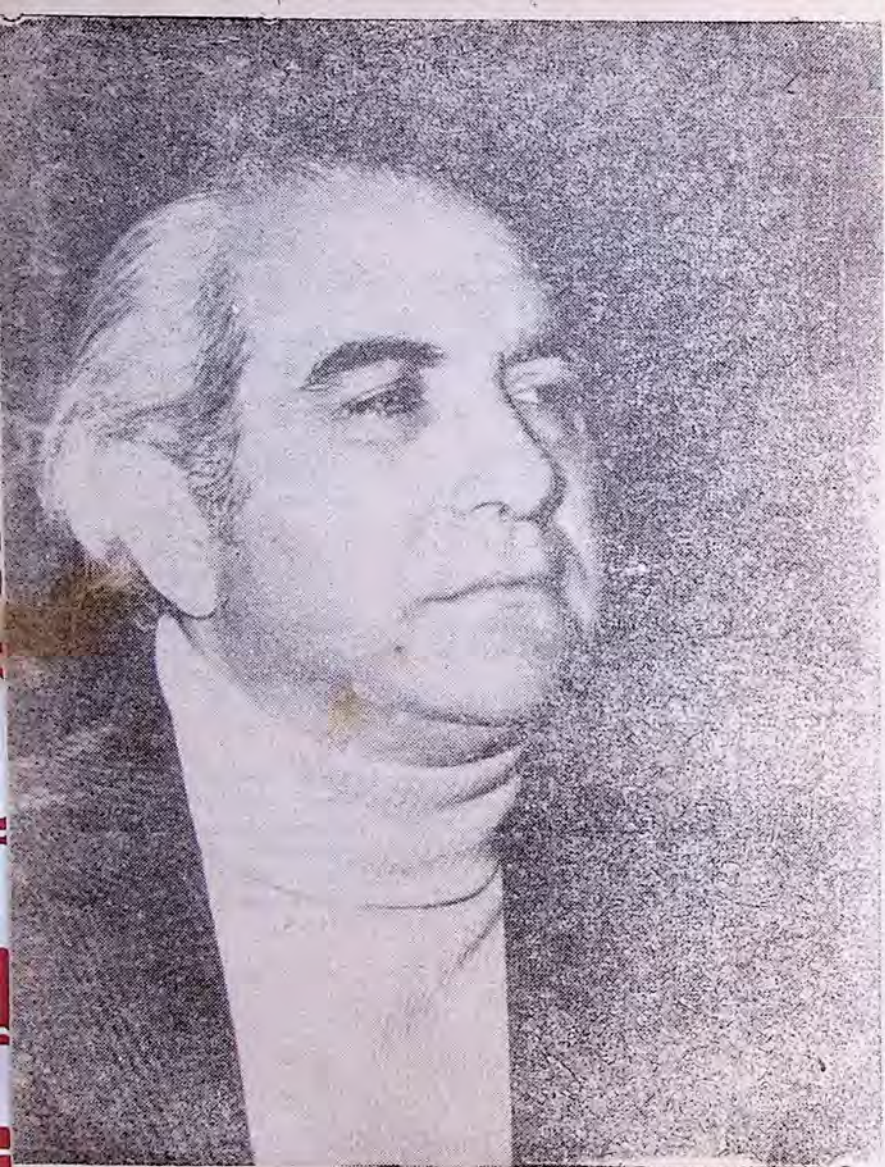
.....

Царският син погледнал и
видял, че на дъното на кладен-
цеца се оглеждало младо мо-
миче. Вдигнал глава и съзрял
върху дървото девойка, хубава
като месечина.

.....

Отвел царският син момиче-
чето в палата си. Станала
девойката царица. Но минало
що минало и ето царската
страна видяла как всяка нощ
покрай палата се въставал млад
елен.

Народна приказка

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ е роден на 9 март 1924 г. в София. Негов първ учител по музика е Камен Пондимиџров, при когото взема уроци по цигулка. Музикалното си образование получава в Българска държавна консерватория, където учи композиция при Парашкев Хаджиев и Панчо Владигеров и диригентство при Марин Големинов. След завършването на консерваторията през 1946 г. специализира в Прага композиция при Ярослав Ржидки и Алонс Хаба и оркестрово дирижиране при прочутия Вацлав Талих. Завърнал се в България, К. Илиев се представя за първи път пред музикалната публика и критика. Още тук, в Симфония № 1, композиторът заявява редица от отличителните белези на своя дълбоко оригинален стил, който с колоритния си, остро звучащ съвременен музикален език, се отличава чувствително от общите насоки в нашето тоново творчество. В музиката си К. Илиев демонстрира явните си предпочитания към полифонията и по-точно към линейната композиционна техника, като често изгражда творбите си на принципа на атоналността.

Творил във всички съвременни музикални жанрове, Константин Илиев отбелязва успехи в операта и в симфонията, в ораторията, и инструменталния концерт, в камерната музика. Сред най-интересните му и проблемни композиции са: ораторията „Похвално слово за Константин Философ“ (наречен Кирил“, операта „Боянският майстор“ (по Ст. Загорчинов, представена през 1962 г. в София), кантата „Септември 23“, оркестровите му творби („Фрагменти“, „Вариации“, „Музикални моменти“, Темни концерти № 1 и № 2), 4 струнни кватрети, концерта му за цигулка, много хорови и солови песни, петте му симфонии, „Поема за живите, посветена на мъртвите“ и други.

„Еленово царство“ (по лиесата на Г. Райчев) е втората му музикално-сценична творба. Освен като композитор К. Илиев отдавна се е изявил и като един от първите ни диригенти. Основател е на Русенската народна опера (на 27. XI. 1949 година той дирижира първия спектакъл на Вердиевата „Травиата“). Ръководил е музикално симфоничните оркестри в Русе и Варна, а от 1956 г. в продължение на 15 сезона е бил главен диригент на Софийската държавна филхармония. С многобройните си концерти с първия ни симфоничен състав в София, страната и в чужбина, които и с личните си гостувания в почти всички европейски страни, К. Илиев отдавна се е утвърдил сред най-значителните диригенти на нашето време. Освен

с композиция и диригентство той отдавна се занимава с педагогическа и обществена работа. Професор е в БДК. Написал е редица теоретични и критически статии и една интересна монография за Любомир Пииков. За заслугите си към българската музикална култура е удостоен със званието „народен артист“. На два пъти е „Лауреат на Димитровска награда“.

В една от паузите на последните репетиции на новата опера се срещнах и разговарях с народния артист професор Константин Илиев.

Професор Илиев, какво бихте казали за бъдещето на оперния театър. Не е ли вече остарял, както смятат много специалисти?

— Изтъкнатият френски музикант Пиер Булез в една своя статия, публикувана преди няколко години, постави твърде остро въпроса за по-нататъшното съществуване на съвременната опера. С това той предизвика към интересна и важна дискусия всички големи музиканти на нашето време. Може би Булез беше твърде категоричен, но той безспорно имаше право в едно: днес операта след такива автори като Верди и Вагнер, Мусоргски и Албан Берг изживява сериозна криза. Без да вземам страна в този твърде горещо разразил се спор, мисля, че българските композитори са все още в дълг към своята национална оперна култура и ако те решат собствените си проблеми биха влезли и в международната дискусия по този важен въпрос.

— Как се насочихте към сюжета на „ЕЛЕНОВО ЦАРСТВО“?

— Преди няколко години ръководството на Старозагорския оперен театър ми предложи да напиша опера по едноименната пиеса-легенда на интересния и твърде противоречив писател Георги Райчев, Либретото, работа на сина на писателя, литератора Михаил Райчев, и режисьора Николай Ружин, в ос-

новни линии е запазило духа на литературния първоизточник. Най-хубавото е, че е запазен и прекрасния образен поетичен език на оригинала.

Какви основни проблеми поставя втората Ви по ред опера?

— Действието на „Еленово царство“, както и на пиесата на Г. Райчев, не е исторически точно определено. То се развива „някога“ и „някъде“, за да остане на преден план бащинската и държавническата жертва, която цар Гедон принася, за да спаси свояпрокълнат народ, както и саможертвата на поетичната Алгара, която като спасява брат си, изкупува трагичната вина на своя род. Всички главни действащи лица в операта живеят и действуват под знака на една съдбовна обреченост. От тук преминава и основната водеща линия в музикалната драматургия на творбата, която поставя главните герои в една звукова атмосфера, характеризираща се от темата на Старата жена (Съдбата), докато всички останали персонажи имат своя собствена музикална характеристика.

Какъв е характерът на музиката, на певческите партии и оркестъра?

— Използвал съм всички познати до днес оперни форми: речитатив, ария, дует, ансамбли, масови хорови сцени. Моята амбиция беше да ги подчиня изцяло на верното сценично действие, на общия поток на драматургията.

Солистичните партии реших в един обширен диапазон от шепота и говора до белкантото и човешкия вик. По този начин съм се стремил да изразя най-точно психическото състояние на отделните герои. Искях да получа и една по-богата и гъвкава музикална изразност.

Оркестърът в „Еленово царство“ не аккомпанира, а коментира сценичното действие и дори сам е действащо лице. Това са били намеренията ми, а до колко те са постигнати, ще реши публиката. Искан ми се да вярвам, че след оперите на Панчо Владигеров, Веселин Стоянов, Любомир Пипков, Парашкев Хаджиев и Симеон Пиронков — „Еленово царство“ ще бъде още едно стъпало в развитието на българското музикално-сценично творчество.

Намирате ли връзка между „Еленово царство“ и другите Ви произведения?

— Работата ми върху тази опера беше прекъсвана на два пъти, за да напиша други две големи произведения: ораторията „Поема за живите, посветена на мъртвите“ и концертът ми за цигулка и оркестър. Несъмнено между тези две композиции и „Еленово царство“ съществува органическа връзка. Това ще откриете както в решението на оркестровите партии, така и в интонационните сфери. Особено близки са във формалната си организираност т. е. в използването на т. н. „отворена форма“ (форма без външна репризност — Б. Р.), която би могла да се сравни с модерната днес форма в литературата „по ток на съзнанието“. Струва ми се, че този музикален език съответствува най-много на художествената и жизнената правда, към които се стремим днес.

И накрая — Вашите впечатления от работата на колектива на русенския оперен театър

— Чувствувам се особено щастлив, че поради стеклите се обстоятелства вместо в Стара Загора оп. „Еленово царство“ ще бъде представена в Русе (от състава на Русенската народна опера, с която съм свързан от нейното основание (1949 г.)

Голяма част от солистите, хористите и оркестрантите са не само мои уважавани колеги, но и близки, сърдечни приятели, с които делихме трудните и радостните дни на началото. Щастлив съм също, че операта ми ще бъде дирижирана от моя талантлив ученик Веселин Байчев, който заедно с другия ми ученик Иван Филев от няколко сезона работи в Русе. По този начин се осъществява и една приемственост — все още рядко явление в нашия музикален живот.

О. С.

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА
Носител на орден „Червено знаме на труда“

ЕЛЕНОВО ЦАРСТВО

Опера в 5 картини

Либreto М. Райчев и Н. Ружин

по едноименната пиеса-легенда

на ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

Музика: КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

диригент:

ВЕСЕЛИН БАЙЧЕВ

режисьор:

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

художник:

МАРИЯ ТРЕНДАФИЛОВА

хореография:

МАРГАРИТА АРНАУДОВА

концертмайстор:

АЛЕКСАНДЪР ГАНЕВ

диригент на хора:

ТОМИНА СИДОВА

пианисти-корепетитори: ВАЛЕРИЯ НЕДЕЛЧЕВА,
НЕЛИ ВЛАДИМИРОВА и
КАТЯ ТОДОРОВА

помощници на режисьора: Людмила Игрибозова,
Мария Киселова

суфльор: Людмила Сакакушева

художници-изпълнители — Христо Арнаудов и Петър Антонов

Антракт след втора картина

Първо изпълнение на 16 ноември 1976 г. в Русе

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ

(по азбучен ред на имената)

АЛГАРА	Кунка Кузманова
СТАРАТА ЖЕНА	София Инджова
ФЕРИНА	Пенка Дилова
КАРДАН	Трендафил Казаков (артист от Варненската опера)
АЛКМЕН	Никола Абаджимаринов
АНЗОР	Иван Добрев
МЕРИДОР	з. а. АНАСТАС АНАСТАСОВ
ГЕДОН	Неделчо Деянов
ЗАХО	Михаил Петров
ТРИ БОЛЯРКИ	Анета Кишева Жана Цикалова Люба Вълкова
ДВАМА БОЛЯРИ	Атанас Николаев Петър Касабов
БАНО	Любен Банков
ШУТ	Христо Крондев
ЦЕРЕМОНИАЛМАЙСТОР	Вахе Алтунян
ЧЕТИРИ ПРИСЛУЖНИЧКИ	Иванка Димитрова Гергана Душкова Маргарита Христова Ирена Колева

ВЪВЕДЕНИЕ

Прокълнатият народ нануска своя разрушен град и отива в подземното царство.

ПЪРВА КАРТИНА

На горската поляна Стара жена предсказва съдбата на младата Алгара, която като своите прокълнати братя е осъдена всяка нощ да приема образа на сърна и да броди из горите. Гадателката съобщава на девойката, че скоро ще срещне един млад цар, който за да спечели любовта ѝ ще ѝ даде три клетви. Първата от тях е да не я пита никога коя е и откъде е дошла, втората — да не влиза нощем в нейните покои, а третата: да не се интересува никога къде ходи нощем.

Допула шум на хора и ловни рогове. Алгара се скрива в клоните на едно дърво. Приближават се ловците от земното царство, водени от младия цар Кардан. Преди няколко дни той е срещнал Алгара и вече е покорен от хубостта ѝ. Напразно Кардан се опитва да узнае коя е тя и откъде е дошла. Девойката упорито пази тайната си. Влюбен в нея, цар Кардан ѝ дава трите клетви и решава да я отведе като своя невеста в палатите си. Алгара отива да се сбогува с близките си и ѝ му обещава на другия ден да отиде при него.

ПЪРВА ИНТЕРЛЮДИЯ

Нощ. На лунна светлина елени и сърни се гонят из гората. Това са прокълнатите подземни хора, които всяка нощ бродят из горите.

ВТОРА КАРТИНА

В подземното царство по искане на Бано, цар Гедон е събрал своите боляри на съвет. Първият съветник му съобщава, че между тях се е появил предател. Настава общ смут. Изменицата е Алгара. Дъщерята на Гедон е дръзгала да наруши светите завети на своя род и да отиде при земните хора — смъртните врагове на прокълнатите, примирена да търси слънцето.

Хората на Гедон някога били могъщи и силни, но опиянени от воинските си успехи, погазили земните закони, разрушили светите храмове на своите съседи и били настигнати от

тежко но справедливо възмездие: всеки ден да чуват съдбовните думи:

„Вървете, о безумци
очите ви вечен сън да не заспят.
В нощта бъдете вий елени плахи,
а денем като нощни птици в мрака
опасение да търсите догдето
един от близките ви до сърцето
живота си в жертва драговолна
не отрешни, за да спаси от грях
потомците на враговете наши. . .“

Остана сам, Гедон се разкъсва от бащинската обич и дълга си към народа. Неговият син Алкмен се застъпва за сестра си, но Гедон трябва да принесе Алгара в жертва.

ТРЕТА КАРТИНА

В двореца на Кардан, в покоите на Алгара четири прислужнички говорят за странния нощен живот на младата царица. Пристига Алгара, която споделя тревогите си на своята довереница Ферина. Въпреки клетвите, царят иска да узнае къде ходи тя нощем. Ферина я успокоява, че нейният любим Анзор, началникът на дворцовата стража и тя, самата, ще ѝ помогнат. Долита белият гълъб, който носи вести от близките, от скъпия брат Алкмен и баща ѝ цар Гедон.

В коридора пред нейните покои е Меридор, началникът на войската, който следи царицата. Той иска да убеди царя, че Алгара му изменя и го уговаря да я покани на дворцовия пир вечерта.

Меридор обича Ферина, но тя е верна на Анзор и го отблъсква. Озлобен, Меридор се заканва да ѝ отмъсти и да каже на Кардан, че заедно с Анзор, е съучастница на Алгара.

Влиза Анзор, който търси Ферина. Предизвикан от Меридор, той вдига меч си срещу него. Видял тази сцена, царят иска да узнае причината за двубоя, но Анзор е дал клетва на царицата и отказва да говори. Разгневен, Кардан заповядва на стражите да затворят и оковат Анзор. Като вижда, че верният Анзор е арестуван, Алгара укорява царя. Измъчван от подозрения, Кардан нарушава клетвите и принуждава любимата си да присъства на нощния пир.

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА

На празненството по случай предстоящия лов на елени боляринът Захо, най-добрият ловец в царството, разказва на Алгара за белия гълъб, по който е стрелял в гората и за големия елен със златните рога, който не е успял да улови. Разтревожена, Алгара едва се владее. Напразно се опитва да я развесели царският шут. Тревогата ѝ се усилва когато чува баладата, която пеят болярите и ловците. Тя ѝ припомня за тъжната история на нейния прокълнат народ.

Ненадейно се явява Старата жена, която носи убития от Захо гълъб, вестносеца на царицата. Гадателката загатва на Кардан, че на другия ден всичко ще се изясни.

Приближава полунощ и Алгара, която по силата на магията се превръща всяка нощ в сърна, трябва да напусне двореца и да отиде в гората при своите братя. Чува се ловджийски рог, който известява на ловците, че в гората е пристигнал Еленът със златните рога. Радостни, ловците тръгват на лов. Алгара моли Ферина да ѝ помогне да избяга, за да спаси брат си — златорогия елен.

ВТОРА ИНТЕРЛЮДИЯ

Бурна нощ в гората. Цар Кардан и ловците преследват Елена със златните рога. Кардан го настига и насочва стрелата си към него, но в този миг една сърна (Алгара) се хвърля да го спаси.

ПЕТА КАРТИНА

Бурята утихва. На горската поляна Захо и боляринът Борил разговарят.

Пристига Кардан, измъчван от лоши предчувствия. Той повдига плаща, с който е покрита убитата сърна и с ужас вижда Алгара. Полумъртва, царицата се прощава със своя любим като му разкрива своята тайна.

Зазорява се. Водени от Гедон, се появяват подземните хора, които са възвърнали човешкия си образ. Със своя живот Алгара е изкупила вината на баща си и на своя прокълнат народ, а Алкмен — Еленът със златните рога е останал жив.

От развалините израства светъл, приказен град, който ще носи името на Алгара.

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ е роден на 7 декември 1882 г. в с. Землен, Старозагорско. Произлиза от бедно селско семейство. Най-напред учи в родното си село, а после постъпва в Старозагорската мъжка гимназия, но поради липса на средства, не успява да я завърши. Няколко години работи като часовник, коректор, вестникар, по-късно, след като се утвърждава като талантлив писател, е назначен за библиотекар в Министерството на финансите и Министерството на просветата и за инспектор на читалищата. Междувременно упорито се самообразова.

В началото на творческия си път пише стихове, но скоро се ориентира изцяло към белетристиката. Първият му разказ сепоявява през 1907 г. в оп. „Наш живот“. Освен в това списание сътрудничи и на „Демократически преглед“, „Златорог“, „Българска мисъл“, а също и на сатиричните издания „Оса“ и „Българан“. Първата му книга „Любов в полето“ (1918), публикувана под псевдонима Гриша Печорин, съдържа весели разкази. Следват сантименталните повести „Мъничък свят“ и „Царица Нераица“, плод на неукрепналото му още перо. Име на самобитен писател, майстор на психологическия анализ спечелват на Г. Райчев работите, включени в „Разкази“ (1923). В последвалите този сборник публикации, той отново дава преднина на живеетвърждаващото начало, отново повярва в победата на светлите над тъмните сили в човешката душа. От дух на възвишена поетичност са проникнати повестта „Песен за гората“ (1928), пиесата-легенда „Еленово царство“ (1929) и романът „Господинът с момичето“ (1937). През 1931 г. излиза вторият му голям сборник с разкази „Легенда за парите“, в него отново на преден план е властта на подсъзнателните сили над човешкия разум, през 1942 г. се появява триптихът новели „Златният ключ“, а през 1946 г. последната му книга с разкази „Благословен гост“. Георги Райчев умира в София на 18. II. 1947 г., без да успее да реализира напълно творческите си възможности.

Интересно е несъответствието между човека Райчев с неговия упорит и стабилен характер и твореца Райчев: изменчив, неуравновесен, вечно търсещ себе си в борба с литературните влияния. След войните от началото на века, в които участва Г. Райчев възмъжава и узрява като творец, но от друга страна, съзнанието му, претоварено от кошмарни впечатления и ужаси от фронта, трудно може да бъде успокоено. Напълно подготвен за творческо възприемане на любимите си автори.

Достоевски и Пшибишевски, които дотгава само повърхностно и книжно е усвоявал, Райчев е готов да приеме и усвои всякакви нови идеи и авторитети, стига те да отговарят на личните му преживявания. Така се раждат и диаволичните му следвоенни разкази, в които той насочва търсенията си изцяло в патологичните преживявания на своите болни, нещастни герои. Но скоро, сякаш погнусен от този ужасяващ ненормален свят на болезнени преживявания, Райчев бърза да спаси своята здрава селска природа, да се пребори с „болния градски човек, който наскоро се е преселил в душата му“. За да възвърне душевното си равновесие, за да пречисти „духа си той написва ведрата лирична повест „Песента на гората“ — един възторжен химн на чистата любов, на романтичните видения сред възраждащата се природа. Тук Георги Райчев сякаш изневерява на себе си. Вместо диаволичен ужас — романтична мечтателност, йовковско преклонение пред красотата и окриляща вяра в нравствените сили на човека. Това е другият Райчев — мечтателният поклонник на красивата природа, ведрият спокоен, нежен лирик, захласнат по величествените борови гори, онянен от свежия планински вятър. Такъв го откриваме и в следващата му книга „ЕЛЕНОВО ЦАРСТВО“ — най-хубавата българска лирична драма, която отново ни издига в лазурите, в пазвите на природата, където подземните хора се превръщат в красиви елени с девствено чисти души, близки до слънцето и небето. За идейна основа на тази поетична творба служи човешката нравственост. Върху народната легенда за превъплъщението авторът естетически осмисля идеята за саможертвата и изкуплението. Саможертвата на Алгара хвърля странно сияние на красота и благородство над мрачния, първичен свят на Райчевото творчество.

ПРЕДСТАВЕНА ЗА ПЪРВИ ПЪТ НА 11. XII. 1934 Г.
на сцената на Народния театър в София (режисьор Юрий Яковлев, художник Асен Попов, музика Панчо Владигеров, в гл. роля Петя Герганова „Еленово царство“ предизвиква голям интерес от страна на публиката и критиката. По-късно е поставена на много сцени в страната и преработена от автора през 1935 г. за да бъде незаслужено забравена вече близо четири десетилетия.

ПЪРВИ ИЗПЪЛНЕНИЯ НА БЪЛГАРСКИ МУЗИКАЛНО-
СЦЕНИЧНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ, ОСТЪЩЕСТВЕНИ НА
РУСЕНСКА СЦЕНА

9 юни 1962 г.

„ЦАР КАЛОЯН“ опера от Панчо Владигеров
(втора редакция), диригент з. а. Ромео Райчев,
режисьори Стефан Трифонов, Евгени Немиров
художник — Иван Икономов

23 декември 1963 г.

„АНТИГОНА '43“ опера от Любомир Пипков
диригент Борис Хинчев, режисьор Стефан Трифонов,
художник Петър Попов

28 май 1964 г.

„МАДАРСКИЯТ КОННИК“ балет от Димитър Сагаев
диригент з. а. Ромео Райчев, постановка Асен Манолов
художник Петър Попов

30 януари 1965 г.

„МОРЯШКА ЧЕСТ“ оперета от Александър Йосифов
диригент Александър Йосифов, режисьор Георги Чендов,
художник Петър Попов

2 октомври 1965 г.

„МОСТ“ опера от Александър Райчев
диригент з. а. Ромео Райчев, режисьор Цветана Андреева
художник Петър Попов

14 октомври 1969 г.

„ЯН БИБИЯН“ опера от Найден Геров
диригент Тодор Стоев
режисьор Петър Александров, художник Петър Попов

26 март 1973 г.

„ЛЕТО 893“ опера от Парашкев Хаджиев
диригент з. а. Ромео Райчев, режисьор Стефан Трифонов
художник Асен Стойчев

26 ноември 1974 г.

„ТРЕВОГА“ опера от Александър Райчев
диригент з. а. Ромео Райчев, режисьор Стефан Трифонов
художник Любомир Йорданов

22 юни 1975 г.

„ВЕЧЕР НА СЪВРЕМЕННИЯ БАЛЕТ“
четири миниатюри по музика на Марин Големинов, Васил
Казанджиев, Красимир Кюркчийски и Иван Маринов
постановка Петър Луканов, сценография Венцеслав Трифонов,
литературна композиция Огнян Стамболиев

16 ноември 1976 г.

„ЕЛЕНОВО ЦАРСТВО“ опера от Константин Илчев
диригент Веселин Байчев, режисьор — авторът
художник — Мария Трендафилова

ЕЛЕНОВО ЦАРСТВО

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА (по автора)

ГЕДОН, цар на прокълнатия народ	бас
АЛГАРА, негова дъщеря	сопран
АЛКМЕН, брат на Алгара	тенор
КАРДАН, цар на земните хора	тенор
МЕРИДОР, началник на войската на Кардан	баритон
АНЗОР, началник на дворецовата стража	баритон
ФЕРИНА, негова любима, придворна на Алгара	мецосопран
СТАРАТА ЖЕНА, гадателка	бас
ТРИ БОЛЯРКИ	сопран
	сопран
	мецосопран
ДВАМА БОЛЯРИ	бас
БАНО, съветник на Гедон	без пеене
ШУТ	без пеене
ЦЕРЕМОНАЛМАЙСТОР	без пеене
ВЕСТИТЕЛ	без пеене

Придворни, ловци, войници, слуги, стража, елени

СЪСТАВ НА ОРКЕСТЪРА (по партитурата)

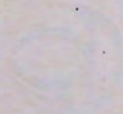
3 флейти (III — николо). 2. обоя, 2 кларинета, кларинет-пиколо — III кларинет, бас — кларинет — саксофон, 2 фагота, Контрафагот — III фагот, 4 валдохрни, 3 тромпета, 3 тромбона туба арфа, челеста, гlockenspiel, пиано, кейтофон, маримба, виброфон, ударни — 4 групи, 12 цигулки, 6 виоли, 6 виолончели, 4 контрабаси.

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА
Носител на орден „Червено знаме на труда“

РУСЕ
сезон 1976/1977 година

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY OF THE DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES

1954
COPYRIGHTED BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ЕЛЕНОВО ЦАРСТВО